

Arrest

nr. 125 908 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Shkodër en bent u Albanees staatsburger.

In 2005 leerde u K.B. kennen. Jullie zaten op dezelfde school en in dezelfde voetbalclub en jullie ontwikkelden al snel een hechte vriendschap.

Eind 2008 begon het u echter te dagen dat u iets meer dan vriendschap voelde voor K.B..

Dit gevoel werd blijkbaar ook gedeeld door K.B. die via facebook een eerste stap zette om zijn liefde voor u kenbaar te maken. Als snel volgde jullie eerste kus.

Na elf maanden gingen jullie een stap verder en begonnen jullie een seksuele relatie. Jullie bleven samen voetballen en konden jullie relatie geheim houden tot rond de eindejaarsfeesten van 2011.

Na een match bleven u en K.B. achter in de douches waar jullie door twee voetbalvrienden betrappt werden. Zij deelden wat ze hadden gezien onmiddellijk met de hele ploeg en jullie werden door hen bespuwd, beledigd en bekogeld met schoenen.

De eerstvolgende keer dat jullie terug naar een training gingen, werden jullie geslagen door twee jongens.

Hierop besloot u de voetbalploeg te verlaten, uw vriend hield het nog een week langer vol, maar nadat hij door een trainer beledigd werd, hield ook hij ermee op.

Zowel u als K.B. besloten te zwijgen tegen jullie ouders en deden alsof jullie nog steeds gingen trainen.

Vijf maanden na het voorval besloot uw vader dat hij opnieuw matches van u wou komen bekijken. U kon niet anders dan hem te zeggen wat er gebeurd was, waarop uw vader naar de trainer stapte die hem het hele verhaal deed. Uw vader was woedend en sloeg u. Hij verbood u nog langer contact te hebben met K.B. en sloot u de hele zomervakantie op in huis. Tijdens die periode slaagde u er wel in om nog stiekem via Skype contact te houden met K.B..

Na de zomerperiode, toen de school terug begon, kreeg u terug meer vrijheid van uw vader. U spijbelde soms om uw vriend te zien, maar op een dag nam de school contact op met uw vader om dit te melden. Uw vader is u toen waarschijnlijk gevolgd tot het huis van uw vriend en zag u er buiten komen. Hij werd heel kwaad, sloeg u en zette u uiteindelijk het huis uit. Dit was in december 2012. U kon eerst bij een vriend terecht.

Drie dagen nadat u door uw vader het huis was uitgezet, diende u klacht in bij de wijkagent.

Omdat hij een kennis was van uw vader, deed hij niets om u te helpen, integendeel, hij spuwde op u, beledigde u en verkocht u een mep.

In januari 2013 vond een vriendin een appartement voor u dat u kon huren. Via een andere vriend kon u beginnen te werken in een restaurant.

Omdat Shkodër een kleine stad is, werd u door verschillende mensen op straat, vrienden van uw leeftijd en mensen die ouder waren, beledigd naar aanleiding van uw geaardheid. Het gebeurde ook dat men u, als u aan het fietsen was, wegduwde. In het restaurant waar u werkte, kwamen ook veel leerlingen van uw school die op de hoogte waren van uw seksuele voorkeur. Ze stookten ruzie, waardoor u uw werk niet meer naar behoren kon uitvoeren. Uw werkgever, die hierdoor op de hoogte was van uw geaardheid, ontsloeg u uiteindelijk na acht maanden.

Ondertussen waren de ouders van uw vriend ook te weten gekomen dat hij verliefd was op een jongen. Ook zij hielden hun zoon kort en verboden hem u nog te ontmoeten. Hij bleef wel bij zijn ouders wonen.

U vond na uw ontslag geen nieuwe job en omdat u ook nog steeds te maken kreeg met beledigingen, besloot u op 11 september 2013 Albanië te verlaten en kwam u naar België.

Uw vriend besloot in Albanië achter te blijven omdat hij er nog niet klaar voor was om u te volgen en hij nog veel contact heeft met zijn zussen in Italië, bij wie hij op termijn misschien zou kunnen gaan wonen. Uzelf vroeg op 18 september 2013 in België asiel aan.

Vanuit België heeft u nog telefonisch contact met K.B. en u beschouwt uzelf nog steeds in een relatie met hem.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 16 december 2011; een bewijs van inschrijving in de voetbalclub K.F. Vllaznia Shkodër, uitgereikt op 5 augustus 2013; een bewijs van inschrijving in de technische school voor dierenverzorging in Shkodër, uitgereikt op 4 september 2013; en twee foto's van u als voetballer met uw vriend(en).

Uw advocaat maakte na het gehoor per email nog de volgende stukken over: een samenvatting van zijn opmerkingen aangaande het gehoor; een artikel getiteld 'Albanian minister: Gay activists should be beaten with truncheons' uit Digital Journal, d.d. 24 maart 2012, waarin het gaat over een homofobe uitspraak die de Albanese vice-minister voor Defensie, Ekrem Spahiu, deed in de aanloop naar de eerste nationale gay parade; een interview met de Albanese LGBT activist Kristi Pinderi d.d. 22 april 2013 waarin hij op genuanceerde wijze de nog steeds bestaande discriminatie van homoseksuelen in Albanië toelicht; een artikel uit Balkan Insight getiteld 'Albania is Europe's Most Homophobic Country, Survey Says' d.d. 25 maart 2013 waaruit blijkt dat Albanië wordt beschouwd als het meest homofobe land in Europa; en een uittreksel uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat de mogelijkheid van de Albanese overheden om een doeltreffende bescherming te bieden gerelativeerd dienen te worden.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan gewezen worden op een aantal elementen in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid, en meer bepaald de geloofwaardigheid van de ontdekking van uw homoseksuele relatie met K.B. en de daaruit voortvloeiende problemen met uw familie en de gemeenschap in Shkodër, ondermijnen.

Zo zijn uw verklaringen over de wijze waarop uw relatie met K.B. zou zijn ontdekt nauwelijks overtuigend.

U beweerde dat u en K.B. werden betrappt terwijl jullie betrekkingen hadden onder de douche.

Het feit dat jullie dit riskeerden in een publieke douche net na een voetbalwedstrijd wanneer jullie ploegmates ook net hadden gedoucht en dus nog konden binnen en buiten lopen is maar moeilijk te begrijpen (CGVS, p. 18-19).

Verder is het niet aannemelijk dat uw vader pas vijf maanden na het incident in de douche te horen zou hebben gekregen dat u een relatie had met K.B. (CGVS, p. 23-24).

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vader zijn hoop op u had gezet om een goede voetballer te worden. Dat hij dan gedurende vijf maanden, zelfs met een zeer drukke job, niet eenmaal een training of match heeft bijgewoond, is dan ook uiterst bizar (CGVS, p. 24).

Zelfs mocht uw vader gehinderd worden door zijn baan om ook maar één moment vrij te maken om zijn enige zoon te gaan bijstaan in zijn hobby, dan nog lijkt het niet aannemelijk dat hij niet eerder van anderen zou hebben vernomen wat er die dag in de voetbalclub aan het licht gekomen was. Zo verklaarde u zelf dat Shkodër een kleine stad is waar iedereen iedereen kent (CGVS, p. 23-24). Bovendien werkte uw vader daar als pompbediende in een tankstation, een plaats waar veel mensen komen en dus ook veel geruchten worden verspreid. Dat uw naam en uw verhaal daar nooit zouden zijn gevallen, of dat niemand in die vijf maanden ooit iets over u tegen uw vader heeft gezegd, is weinig overtuigend, zeker omdat u zelf, zoals u beweerde, overal op straat werd aangesproken (CGVS, p. 28-29).

Verder is het opmerkelijk dat uw vader, die u had verboden nog contact te hebben met K.B., zich nooit tot K.B.'s ouders heeft gewend om hen in te lichten over jullie relatie en hun zoon van u weg te houden, zelfs niet nadat hij u was gevolgd tot het huis van K.B. en hij zag dat u nog steeds met hem contact had. Dat K.B.'s ouders dan ook maar pas na anderhalf jaar op de hoogte zijn geraakt van jullie relatie, en dit in een stad waar iedereen iedereen zo goed kent, is dan ook helemaal ongeloofwaardig (CGVS, p. 26, 31-32).

Wat er ook van zij, inzake de diverse problemen die u ervoer in het conservatieve Shkodër na de bekendwording van uw geaardheid, met name het feit dat u door uw vader het huis werd uit gezet, dat u zich genoodzaakt zag te stoppen met voetballen en van school te veranderen, dat u ontslagen werd op uw werk omdat de klanten in het restaurant u verhinderden uw job naar behoren uit te voeren, alsook de verbale beledigingen, beledigingen met lichaamstaal (het maken van bepaalde tekens), en het geduwd worden op de fiets, en dit door jongens van het voetbal, vrienden en mensen op straat (CGVS p. 10, 11, 12, 19, 22, 24, 28, 29, 30, 31), dient vastgesteld te worden dat dergelijke moeilijkheden niet meteen gelijkgeschakeld kunnen worden met een vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u niet langer uw hobby kon uitoefenen en dat u van school moest veranderen, is onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging of ernstige schade te kunnen gewagen.

Dat u op de tweede school uw studies niet voortzette, was omdat u werkte en u enkel naar school kon gaan wanneer u niet moest werken (CGVS, p. 7).

Uw ontslag uit het restaurant was dan weer niet zozeer ingegeven door homofob gedrag vanwege uw baas, maar wel door het feit dat u door de beledigingen door de klanten uw taken niet meer naar behoren kon uitvoeren en werk begon door te schuiven naar collega's, wat uw baas niet zinde (CGVS, p. 29-31).

Dat er (mondelinge) onverdraagzaamheid is jegens homo's is een universeel gegeven dat helaas ook in België voorkomt. U had overigens enkele vrienden die uw geaardheid wel accepteerden en bij wie u terecht kon voor hulp (CGVS p. 27).

Wat betreft de Albanese mentaliteit ten opzichte van homoseksuelen kan tevens verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Hieruit blijkt inderdaad dat de Albanese maatschappij erg conservatief is en dat veel mensen homofob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van homo's.

Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren positieve initiatieven genomen worden om de rechten van homo's in Albanië te verbeteren en dat er geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt, mede onder invloed van de hieronder vermelde progressieve antidiscriminatiewetgeving en de wil van de voormalige eerste minister om het homohuwelijk te legaliseren.

Zo blijkt dat er steeds meer in Albanese scholen door homo's voordrachten over hun geaardheid gegeven worden en dat vertegenwoordigers van de Albanese homobeweging zowel in de geschreven als in de gesproken pers een forum krijgen. Eind 2012 was er een tentoonstelling in Tirana over homo's in Albanië. Dit evenement kreeg ruime mediabelangstelling. Ten slotte blijkt dat er in Tirana een actieve homoscene is. Er zijn verschillende NGO's, die activiteiten voor homo's organiseren. Hoewel er geen specifieke homobars zijn, zijn er in Tirana en omstreken toch verschillende ontmoetingsplaatsen en gayfriendly bars.

De door uw advocaat neergelegde artikelen wijzigen aan deze bevindingen niets.

Inzake de homofobe uitspraak van de vice-minister voor Defensie kan worden opgemerkt dat het hier gaat om een uittaling door een particulier individu die geenszins de algemene visie van de Albanese overheid reflecteert. De uitspraak van voornoemd minister lokte overigens heel wat hevige reacties uit van verschillende belangrijke Albanese actoren die zich uitdrukkelijk distantiëerden van de homofobe uitspraken van deze minister.

Dat er in Albanië nog steeds heel wat homofobie is, zoals blijkt uit het artikel uit *Balkan Insight*, wordt op zich niet ontkend door het Commissariaat-generaal, maar dit wijzigt niets aan voorgaande bevinding dat er positieve initiatieven genomen worden om de rechten van homo's in Albanië te verbeteren.

Hetzelfde geldt voor het interview met LGBT activist Kristi Pinderi.

Betreffende uw verklaringen inzake het fysiek geweld dat tegen u werd gebruikt door uw vader en enkele voetbalvrienden (CGVS p. 20, 21, 26) kan er voorts op gewezen worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor dergelijke problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Zo verklaarde u het vertrouwen in de Albanese politie verloren te hebben nadat u tegen uw vader klacht was gaan indienen bij de wijkagent. Omdat de man uw vader kende, heeft deze u beledigd, bespuwd, bedreigd en geslagen (CGVS, p. 21-22, 28-29).

Nadien liet u na elders hulp of bescherming te gaan zoeken. Het feit dat één agent, met name de wijkagent die bovendien een vriend is van uw vader, zich misdraagt en zich homofob opstelt, volstaat niet om te concluderen tot een algemene onwil of onkunde van de autoriteiten in uw land van herkomst om u als homoseksueel van de nodige bescherming te voorzien.

Dit wordt trouwens bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt immers vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de modernste en meest progressieve antidiscriminatiewetten van Europa heeft die expliciet de rechten van homo's in Albanië verdedigt. In mei 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie. Voorts blijkt uit deze informatie dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Uit dezelfde informatie blijkt dat ook homo's klacht kunnen indienen en dat de politie optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van homo's.

Verder blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U haalde nog aan dat een klacht indienen sowieso nutteloos zou zijn aangezien die klacht terecht zou komen bij het parket en een rechter die toch allemaal corrupt zijn.

U moest echter toegeven dat u zelf nooit met corruptie te maken heeft gehad (CGVS, p. 29).

Het uittreksel uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat de mogelijkheid van de Albanese overheden om een doeltreffende bescherming te bieden gerelativeerd dienen te worden, betekent geenszins dat bescherming tout court niet voorhanden zou zijn en doet geen

afbreuk aan de algemene bevinding dat internationale bescherming pas ingeroepen kan worden als alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Dit laatste heeft u, gelet op uw nalaten na uw eenmalige klacht bij een lokale wijkagent ooit elders hulp of bescherming te vragen, evenwel niet gedaan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan uw identiteit en nationaliteit wordt immers niet getwijfeld, net zomin als aan het feit dat u zich heeft ingeschreven in een voetbalploeg en een technische school in Shkodër.

De foto's van de voetbalclub tonen op zich uw homoseksuele geaardheid en relatie met K.B. niet aan.

De door uw advocaat neergelegde stukken kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 januari 2014 aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), in samenhang met de motiveringsverplichting schendt.

Hij stelt dat uit de lezing van het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat zijn verklaringen nopens de wezenlijke onderdelen van zijn relaas mogelijk, geloofwaardig, volledig en eerlijk zijn en dus van aard om een erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen.

Hij specificeert dat hij precieze en aannemelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent essentiële onderdelen van zijn relaas, met name nopens zijn homoseksuele geaardheid en de ontdekking ervan, nopens de problemen met zijn eigen familie, nopens de relatie met K.B., nopens de reactie van zijn ploegmates bij de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid, nopens het indienen van de klacht en de afkeurende wijze waarop deze werd ontvangen, nopens de stopzetting van zijn tewerkstelling en de ruchtbaarheid er rond en nopens de verandering van school en de stopzetting van zijn hobby.

Hij voert aan dat, hoewel het niet met zoveel woorden in de beslissing wordt gesteld, zijn homoseksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, maar de commissaris-generaal enkel overweegt dat de ontdekking van zijn homoseksualiteit niet geloofwaardig is.

Volgens hem kan de overweging met betrekking tot de betrapting in de douches van de voetbalclub niet weerhouden worden; hij verklaart dat hij en zijn vriend achterbleven zodat ze alleen konden douchen, in een douche die enkel toegankelijk was voor de leden van het team én nadat de andere teamleden reeds vertrokken waren, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat ze een roekeloos risico hebben genomen, hoogstens kan gesteld worden dat verzoeker en zijn vriend in hun seksuele opwindning niet doordacht hebben gehandeld.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker pas vijf maanden na het douche-incident kennis heeft gekregen van de seksuele geaardheid van zijn zoon, repliceert verzoeker dat zijn vader in het tankstation langer diende te werken waardoor hij de voetbalmatchen van zijn zoon niet meer kon volgen, dat zijn vader weinig sociale contacten had gezien het tankstation aan de rand van Shkodër gelegen was, en het bovendien niet gebruikelijk is dat de vader van een homoseksuele persoon hierop wordt aangesproken door zijn vrienden en kennissen.

Tegen de bemerking van de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat de vader van verzoeker geen contact heeft opgenomen met de vader van B. om hem in te lichten over de relatie tussen hun zonen, stelt het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het schaamtegevoel van verzoekers ouders, die -in het kader van het stigma dat in Noord-Albanië op homoseksualiteit rust- geen contact wensen met de andere familie gezien het thema "*volstrek onbespreekbaar*" is.

Verzoeker besluit dat voormelde onwaarschijnlijkheden niet van aard zijn om zijn geloofwaardigheid aan te tasten; hij hekelt tevens het feit dat hij tijdens zijn gehoor niet gewezen werd op deze vermeende onwaarschijnlijkheden, zodat hij geen toelichting heeft kunnen verstrekken.

In het verzoekschrift (zie p. 7) worden ook kritische kanttekeningen gemaakt bij het verloop van het verhoor op 2 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal, gezien volgens verzoeker door de dossierbehandelaar het principe van objectiviteit en onpartijdigheid onvoldoende in acht werd genomen, wat nochtans vereist wordt in artikel 4, § 3 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de

werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij geeft indicatief enkele elementen weer die bij het verhoor aan bod kwamen.

Naast een appreciatie van de ingesteldheid van de dossierbehandelaar, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn complexe situatie als homoseksuele jongeman in Noord-Albanië, die te veel werd opgesplitst in verschillende deelproblemen zodat de samenhang uit het oog werd verloren.

Hij voert aan dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat zijn concrete leefsituatie als homoseksueel in Noord-Albanië hem belet zijn leven in zijn land van herkomst voort te zetten; hij haalt daartoe verschillende verklaringen uit het verhoorverslag aan en herhaalt dat deze in samenhang met elkaar moeten worden beoordeeld, zoals ook voorgestaan wordt door de Raad van de Europese Unie in zijn gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996.

Hij wijst erop dat van "vervolging" ook sprake is wanneer er een samenspel is van verschillende maatregelen waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en is van oordeel dat de fragmentarische beoordeling van de commissaris-generaal tot de onjuist conclusie leidt dat de problemen van verzoeker geen "vervolging" uitmaken.

Verzoeker laat ook gelden dat de overwegingen van de commissaris-generaal op verschillende punten onjuist en/of irrelevant zijn en de aandacht afleiden van de essentie.

Hij wijst erop dat het verlaten van de tweede school niet enkel was ingegeven door zijn tewerkstelling, zoals in de beslissing gesteld wordt, maar dat het verlaten van de eerste school ingegeven was door zijn geaardheid en dat de tewerkstelling in het restaurant onmogelijk werd gemaakt door beledigingen en vernederingen vanwege zijn medestudenten.

Hij wijst er tevens op dat zijn ontslag evenmin vreemd was aan zijn seksuele geaardheid, zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing gesteld wordt, gezien hij duidelijk heeft verklaard dat hij niet meer als ober kon werken omdat hij wegens zijn geaardheid vernederd werd door de klanten van het café.

Volgens verzoeker is het argument in de beslissing "*Dat er (mondelinge) onverdraagzaamheid is jegens homo's is een universeel gegeven dat helaas ook in België voorkomt.*" niet ernstig.

Hij benadrukt dat zijn problemen veel verder reiken dan een louter mondelinge onverdraagzaamheid door de gemeenschap en dat het universeel karakter van onverdraagzaamheid jegens homoseksuelen hoe dan ook geen afbreuk doet aan de ernst van zijn problemen. Hij stelt zich daarbij de vraag of de commissaris-generaal wil suggereren dat het universeel karakter van de onverdraagzaamheid zijn problemen minder beschermingswaardig maakt; volgens hem is de relevantie van deze overweging nihil en ongepast.

Hij wijst erop dat uit het artikel "*Albania is Europe's Most Homophobic Country, Survey Says*" blijkt dat Albanië beschouwd wordt als het meest homofobe land van Europa en dat een dergelijke anti-homoseksuele houding uiteraard geen universeel gegeven is.

Volgens verzoeker zijn de overwegingen in de beslissing met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Albanië bijzonder algemeen, weinig pertinent en niet van aard om zijn persoonlijke problemen te weerleggen.

Hij gaat concreet in tegen een vijftal overwegingen: (i) de besproken initiatieven doen volgens hem geen afbreuk aan de sterk anti-homoseksuele houding van de Albanese bevolking; (ii) verzoeker vraagt zich af wat de relevantie is van de vermelding van voordrachten in scholen door homo's over hun geaardheid; (iii) verzoeker vraagt zich af wat de relevantie is van de vermelding van een tentoonstelling in Tirana over homo's terwijl hij afkomstig is uit Noord-Albanië, een regio die niet vergelijkbaar is met Tirana; (iv) verzoeker vraagt zich af wat de relevantie is van de vermelding van een gay-scene in Tirana terwijl hij afkomstig is uit Shkodër en wijst erop dat de beslissing stelt dat er geen homobars bestaan waarin een bevestiging kan worden gezien van de intolerantie jegens homoseksuelen; (v) volgens verzoeker is het bestaan van NGO's niet van aard om hem een effectieve bescherming te verlenen.

Verzoeker voert ook aan dat de beoordeling door de commissaris-generaal van de stukken die door hem werden bijgebracht, het artikel dd. 24 maart 2012 en het interview met K.P., niet kan worden weerhouden.

Verzoeker voert, in strijd met wat de commissaris-generaal stelt, aan dat hij wél aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen afdoende bescherming kan genieten door de autoriteiten in zijn land van herkomst. Hij laat gelden dat hij, wanneer hij klacht ging neerleggen bij de wijkagent, beledigd en geslagen werd waardoor hij, mede gelet op de anti-homoseksuele houding, *a fortiori* bij politiemensen, niet langer geneigd was bescherming te zoeken.

Verzoeker voert nog aan dat de verwijzing door de commissaris-generaal naar de wettelijke initiatieven in verzoekers land van herkomst geen afdoende motivering vormt in verband met de bescherming door de autoriteiten; hij stelt dat het wettelijk kader helemaal niet geïmplementeerd wordt; hij verwijst naar het door hem bijgebracht artikel van K.P. en naar "*Albania passes landmark gay hate crime laws*" uit het administratief dossier.

Hij wijst erop dat ook de politie onderhevig is aan de culturele en sociale context en tradities en daardoor niet geneigd zijn tussen te komen wanneer bescherming wordt gevraagd voor een, in hun ogen deviante, sociale situatie; hij stelt dat politie, parket en gerecht bovendien sterk onderhevig zijn aan corruptie en gekenmerkt worden door een schrijnend gebrek aan professionalisme; hij verwijst in dit verband naar een arrest van 19 september 2013 van de Raad, dat verder zou stellen dat het aannemelijk is dat de Albanese autoriteiten geen afdoende bescherming kunnen bieden.

Hij duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat, alhoewel hij over de mogelijkheden beschikt, nagelaten heeft enig onderzoek te voeren naar de wijze waarop de betreffende wetgeving wordt toegepast, wat volgens hem een schending inhoudt van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Volgens hem blijkt noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier dat effectieve bescherming mogelijk is.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over de ontdekking van zijn homoseksuele relatie met K.B. en de daaruit voortvloeiende problemen met zijn familie en de gemeenschap in Shkodër, gezien (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn vriend het risico liepen seksuele betrekkingen te hebben in een douche net na een voetbalwedstrijd wanneer hun ploegmates ook net hadden gedoucht en dus nog konden binnen en buiten lopen (zie het verhoorverslag van 2

oktober 2013, p. 18, 19); (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader pas vijf maanden na het incident te weten kwam dat zijn zoon een homoseksuele relatie had met K.B. (zie het verhoorverslag, p. 23, 24); (iii) het opmerkelijk is dat K.B.'s ouders pas na anderhalf jaar op de hoogte zijn geraakt van hun relatie (zie het verhoorverslag, p. 26, 31, 32).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij en zijn vriend achtergebleven waren zodat ze alleen konden douchen, in een doucheruimte die enkel toegankelijk was voor de leden van het team én nadat de andere teamleden reeds vertrokken waren, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat Albanië beschouwd wordt als het meest homofobe land van Europa en hij melding maakt het stigma dat in Noord-Albanië op homoseksualiteit rust.

De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vriend in die context, zoals hij stelt in zijn verzoekschrift simpelweg *“niet doordacht hebben gehandeld”* door hun seksuele opwindings.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vader in het tankstation waar hij werkte, langere dagtaken diende te werken waardoor hij de voetbalmatches van zijn zoon niet meer kon volgen, dat zijn vader weinig sociale contacten had gezien het tankstation aan de rand van Shkodër gelegen was en het bovendien niet gebruikelijk is dat de vader van een homoseksuele persoon hierop wordt aangesproken door zijn vrienden en kennissen, wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verhoor op 2 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal, waar hij te kennen gaf dat Shkodër een kleine stad is waar iedereen iedereen kent (zie het verhoorverslag, p. 23, 24), dat hijzelf overal op straat werd aangesproken over zijn geaardheid (zie het verhoorverslag, p. 28, 29) en dat hij op de voetbalclub, op zijn werk en op straat werd beledigd, geduwd en/of fysiek werd mishandeld (zie het verhoorverslag, 10-12, 19-22, 24, 26, 28-31).

Gelet op deze context is het niet aannemelijk dat verzoekers vader, die bovendien in een tankstation -aan de rand- van Shkodër werkte, niet eerder zou hebben vernomen wat er die dag in de voetbalclub gebeurd was tussen verzoeker en K.B..

Hetzelfde geldt voor de ouders van verzoekers vriend K.B., die volgens zijn verklaringen pas na anderhalf jaar vernomen zouden hebben dat hun zoon een homoseksuele relatie had.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanklaagt dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet gewezen werd op deze vermeende onwaarschijnlijkheden, zodat hij geen toelichting heeft kunnen verstrekken, wijst de Raad erop dat verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde onaannemelijkheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan.

In zoverre verzoeker zou doelen op hetgeen bepaald is in artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel niet belet dat de commissaris-generaal een beslissing kan nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd tijdens zijn verhoor.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij voor de problemen die hij zou hebben gekend in zijn land van herkomst -indien ze waarachtig zouden zijn-, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoeker voert aan dat hij het vertrouwen in de Albanese politie verloren had nadat hij tegen zijn vader klacht was gaan indienen nadat deze laatste hem had zien buitenkomen uit het huis van zijn vriend en er een handgemeen was geweest, bij de wijkagent -die verzoekers vader kende- en deze wijkagent hem heeft beledigd, bespuwd, bedreigd en geslagen (zie het verhoorverslag, p. 21-22, 28, 29).

De Raad merkt vooreerst op dat blijkt dat verzoeker die -door derden- "*op straat werd beledigd, geduwd en/of fysiek werd mishandeld*" (zie het verhoorverslag, p. 10-12, 19-22, 24, 26, 28-31), nog vooraleer zijn vader hem een bolwassing gaf, nagelaten heeft deze agressies aan te klagen bij de autoriteiten.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker nagelaten heeft elders anders hulp of bescherming te gaan zoeken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij, wanneer hij klacht ging neerleggen bij de wijkagent, beledigd en geslagen werd waardoor hij, mede gelet op de anti-homoseksuele houding, *a fortiori* bij politiemensen, niet langer geneigd was bescherming te zoeken, antwoordt de Raad dat het feit dat verzoeker zou zijn geconfronteerd met wangedrag en een homofobe houding vanwege één agent -bij de lokale politie dan nog-, dit niet betekent dat er een algemene onwil of onkunde van de autoriteiten jegens homoseksuelen bestaat, noch dat hij voor zijn problemen geen beroep zou kunnen doen op andere, hogere Albanese autoriteiten.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Albanië sinds 2010 één van de modernste en meest progressieve antidiscriminatiewetten van Europa heeft die expliciet de rechten van homo's in Albanië verdedigt.

In mei 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie.

Voorts blijkt uit deze informatie dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie.

In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Uit dezelfde informatie blijkt dat ook homo's klacht kunnen indienen en dat de politie optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van homo's.

Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Met betrekking tot deze informatie, argumenteert verzoeker in zijn verzoekschrift dat het wettelijk kader helemaal niet geïmplementeerd wordt; hij verwijst naar het door hem bijgebracht artikel van K.P. en naar "*Albania passes landmark gay hate crime laws*" uit het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat uit deze stukken geenszins blijkt "*dat het wettelijk kader helemaal niet geïmplementeerd wordt*", zoals voorgehouden in het verzoekschrift.

In het interview geeft LGBT-activist K.P. aan dat de anti-discriminatiewet weliswaar belangrijk is, maar dat de "Anti-Discriminatie Commissioner" traag werk levert en op een bureaucratische wijze te werk gaat.

De aan het verzoekschrift gevoegde pagina van het artikel "*Albania passes landmark gay hate crime laws*" geeft slechts enkele commentaren van lezers weer, waarvan één lezer aangeeft dat de wet niet geïmplementeerd kan worden omdat de instellingen homofob zijn, maar andere lezers de wet dan weer een stap in de goede richting vinden.

Verzoeker brengt aldus geen objectieve en ondubbelzinnige informatie bij waaruit zou blijken dat de politie niet geneigd is tussen te komen wanneer bescherming wordt gevraagd voor homoseksuelen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat politie, parket en gerecht bovendien sterk onderhevig zijn aan corruptie en gekenmerkt worden door een schrijnend gebrek aan professionalisme en hiervoor verwijst naar een arrest van 19 september 2013 van de Raad, antwoordt de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, besluit de Raad dat verzoeker geenszins aantoonde dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker, naar hij verklaart door zijn vader het huis werd uitgezet, dat hij zich genoodzaakt zag te stoppen met voetballen en van school te veranderen, dat hij ontslagen werd op zijn werk omdat de klanten in het restaurant hem verhinderden zijn job naar behoren uit te voeren, alsook de verbale beledigingen, beledigingen met lichaamstaal (het maken van

obscene tekens) en het stampen op zijn fiets, door jongens van het voetbal, vrienden en mensen op straat (zie het verhoorverslag, p. 10, 11, 12, 19, 22, 24, 28, 29, 30, 31), onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een vervolging volgens het Vluchtelingenverdrag of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De opmerking van verzoeker in zijn verzoekschrift dat onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn complexe situatie als homoseksuelen jongeman in Noord-Albanië, die door de commissaris-generaal te veel werd opgesplitst in verschillende deelproblemen zodat de samenhang uit het oog werd verloren, zijn verwijzing naar het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 1996 en zijn bewering dat de fragmentarische beoordeling tot de onjuiste conclusie leidt dat zijn problemen geen "vervolging" uitmaken, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat uit het artikel *"Albania is Europe's Most Homophobic Country, Survey Says"* blijkt dat Albanië beschouwd wordt als het meest homofobe land van Europa en tevens een artikel *"Albanian minister: Gay activists should be beaten with truncheons"* van 24 maart 2012 en een interview met K.P. dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert van oordeel te zijn dat de ambtenaar op het Commissariaat-generaal die zijn dossier behandelde, het beginsel van de objectiviteit en de onpartijdigheid onvoldoende in acht heeft genomen, wat nochtans vereist wordt in artikel 4, § 3 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, antwoordt de Raad dat uit het administratief dossier geenszins enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit kan worden afgeleid.

De Raad wijst erop dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en het biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). De dossierbehandelaar heeft evenmin een persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de asielzoeker.

Waar verzoeker de commissaris-generaal ten kwade duidt, dat hij alhoewel hij over de mogelijkheid beschikt, nagelaten heeft om enig onderzoek te voeren naar de wijze waarop de anti-discriminatiewetgeving wordt toegepast in de Republiek Albanië, wat volgens hem een schending inhoudt van artikel 27 van het voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in zoverre de asielzoeker zelf verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE